

סרן יגאל הלביץ

14 בספטמבר 1949 - 9 באוקטובר 1973

שני הוריו של יגאל לחמו במלחמת העצמאות: אמו אסתר בירושלים, אביו מאיר בסדום. יגאל עצמו נולד ביפו ושם גדל ולמד, תחילה בבית-הספר העממי "יונה הנביא", אחר כך בבית-הספר התיכון עירוני ז', במגמה ההומניסטית. הוא לא היה תלמיד מצטיין, אבל מוריו מיטיבים לזכור אותו בזכות אופיו, כנותו, עזרתו לזולת. הוא התבלט גם בפעילות ספורטיבית: בסוף לימודיו בבית הספר העממי השתתף במכביה, בשנות התיכון צלח את הכנרת פעמים מספר. הוא אהב את הגימנסיה בה למד, ובגילוי לב אופייני כתב על כך, כבר מן הצבא, למנהל בית הספר.

יגאל התגייס באוגוסט 1967 ועבר את כל מלחמת ההתשה, תחילה כטוראי, אחר כך כמפקד טנק, לבסוף כקצין שריון. טרקטוריסטים שעבדו במחיצתו באותה תקופה מספרים על העזתו היתירה. הוא דאג לפיקודיו, התמיד לבקר את חייליו הפצועים, שמר מדי שנה על יום הזכרון של חייל שנפל תחת פיקודו. הוא

השתחרר בסוף 1970 ועבד כמה חדשים במוסך של אביו, כשהוא לומד תוך כך אנגלית במכינה. בסתיו 1971 התחיל ללמוד סוציולוגיה באוניברסיטה העברית בירושלים. מוריו זוכרים אותו כתלמיד מצטיין, ובאי קפטריית הסטודנטים זוכרים את ההומור שלו. תוך כדי לימודיו נשא לאשה את חברתו ורדה, סטודנטית אף היא.

יגאל אהב שירה, גם כתב מדי פעם. בזמן מלחמת ההתשה רשם:

מדוע, אלוהים, לא מאמינים
אנשים
לרגשות שיוצאים
מהלב.

מדוע, אלוהים,
תימשך אהבה
אם אדם לאדם
זאב.

מדוע, אלוהים, מתים
צעירים
אם הכטחת להם
עד מאה ועשרים.

מדוע, אלוהים,
יורש החלש
את אשר החזק
כבש.

אך אני לא אמות, אלוהים,
כי פרצתי מסגרות החיים,
אתה לא תעמוד נגדי, אלוהים,
כי תראה הפסדים ראשונים.